

[Dohrmann]

opfatter det, at når de to partier støtter Farøprojektet, så er de samtidig med til at stoppe eller i hvert tilfælde udsætte færdiggørelsen af nogle motorvejsstrækninger? Det gælder på Fyn, det gælder i Sønderjylland, og det gælder nogle flere steder. Jeg mener faktisk, at de to partier både blæser og har mel i munden.

Den socialdemokratiske ordfører står heroppe og snakker om tillid, at kommunalbestyrelser skal have tillid til folketinget. Jeg går ud fra, at den socialdemokratiske ordfører også mener, at det gælder kommunalbestyrelser på Fyn og i Sønderjylland, at det gælder dem alle sammen. For det er vel ikke sådan, at socialdemokraternes ordfører mener, at de, der bor nede på Lolland-Falster, i højere grad skal kunne nære tillid end kommunalbestyrelser andre steder i landet. Så er man godt nok ved at være langt ude.

Jens Peter Jensen (V):

Det bæres mig for under denne debat, at vi ikke kan klare alle de store opgaver på én gang, og derfor må vi løse dem i en vis rækkefølge. Jeg synes, vi i overensstemmelse med den trafikpolitik og den trafiksikkerhedspolitik, som vi har søgt at gennemføre i dette ting i en årrække, bør gøre de anlæg færdige, som vi er i gang med. Det er desværre ikke sådan, at det er den hvide stribe over Fyn, der ved hver udsættelse friskes op. Det er den blodrøde stribe, der bliver det. Kunne vi ikke enes om at gøre de ting færdige, også den sønderjyske motorvej, der ender i en ørken, så den ikke kan anvendes? Kunne vi ikke gøre de ting færdige?

Dernæst er det slet ikke sikkert, at det, der er investeret i Farøprojektet, er spildt. Det er jo muligt, hvis regeringen og folketinget beslutter sig for en energipolitik, at der så til den tid vil være mulighed for også at anvende dette projekt. I den mellemliggende fase, som vel kan betyde en udskydelse af en licitation, vil man have mulighed for at overveje, om ikke det var rimeligt, at den nordiske bank skulle med ind i finansieringen af det, måske også andre, da det jo ikke er et lokalt dansk trafikantliggende, der her er tale om.

Jeg synes, man må erkende, at der i begrundelsen for Farøprojektet er sket forandringer. Man kan måske sige det så groft, at hvis der i dag skal være biler til begge broer,

så skal den ene af dem bruges til bilkirkegård, for at der kan blive nok. Efter de prognoser, der er, vil man ikke kunne anvende disse gennemførte projekter.

Lad os nu gøre det færdigt, vi har sat i gang. Så kan vi vende tilbage til det andet efter gennemførelse af en bedre finansieringsordning og en mere konsekvent energipolitik i Danmark. Så kan det være, de problemer kan løses i den rigtige rækkefølge.

Som konklusion på dette må jeg sige, at jeg er glad for, at sagen er bragt hened i tinget igen, og jeg kan støtte beslutningsforslaget.

Må jeg endelig sige dette om at stole på hinanden: det er menneskeligt at fejle, men det er skændigt at fremture i fejlene.

Må jeg gøre den slutbemærkning, at første gang spørgsmålet om en fast forbindelse over Store Bælt var fremme, var det år, jeg blev født – uden at det selvfølgelig havde forbindelse med hinanden.

Camre (S):

Det er rigtigt som fremhævet af flere af ordførerne, at denne sag har været gjort til genstand for drøftelse i tinget flere gange. Det er også rigtigt, at folketinget med et flertal har vedtaget at fastholde beslutningen den ene gang efter den anden. Da det direkte er inddraget i debatten, vil jeg også gerne understrege, at det er korrekt, når hr. Alfred Hansen siger, at jeg sammen med min gruppe har været med til at nedstemme et dagsordensforslag fra hr. Alfred Hansens parti.

Men jeg finder anledning til under debatten her i dag at sige nogle ganske få ord om sagen Farø. For det første vil jeg gerne understrege, at jeg aldrig er gået imod det synspunkt, at Lolland-Falster skulle have bedre trafikforbindelser til Sjælland. Jeg er heller ikke gået imod det synspunkt, at den nuværende bro ikke på længere sigt kan være alene om at klare forbindelsen. Jeg har derefter indtaget det standpunkt, at Farølinjen var et dårligt valg – den trafikøkonomisk ringeste – og at det derfor i en tid, hvor økonomien strammede til, ville være hensigtsmæssigt at ændre beslutning.

Vi må erkende, at der ikke eksisterer et flertal i folketinget i dag for at ændre denne linjeføring. Men når det er sagt, er der vel grund til at tilføje, at det stadig væk er et